

Nachtwerk

Nora Roberts bij Boekerij:

Het eiland van de drie zusters-trilogie

- 1 *Dansen op lucht*
- 2 *Hemel en aarde*
- 3 *Spelen met vuur*

Ierse trilogie

- 1 *Meer dan liefde*
- 2 *Gesloten hart*
- 3 *Vergeet haar niet*

Teken van Zeven-trilogie

- 1 *Verbonden door het lot*
- 2 *Op zoek naar de bron*
- 3 *De kracht van het hart*

Sterren-trilogie

- 1 *Een ster van vuur*
- 2 *De baai der zuchten*
- 3 *Het glazen eiland*

Cirkel-trilogie

- 1 *De cirkel van zes*
- 2 *Dans van de goden*
- 3 *De stille vallei*

Dromen

(Templeton-trilogie)

- 1 *Verover je droom*
- 2 *Koester je droom*
- 3 *Vind je droom*

Drie dochters

(Concannon-trilogie)

- 1 *Geboren in vuur*
- 2 *Geboren in ijs*
- 3 *Geboren in schande*

De bron-trilogie

- 1 *Het begin*
- 2 *Vanuit het duister*
- 3 *De komst van de kracht*

Bruiden-kwartet

- 1 *Dromen in beeld*
- 2 *Armen vol rozen*
- 3 *Proeven van liefde*
- 4 *Geluk als besluit*

De Boonsboro Inn-trilogie

- 1 *Voor nu en altijd*
- 2 *De eerste en laatste*
- 3 *Alles voor elkaar*

Drakenhart-trilogie

- 1 *Ontwaken*
- 2 *Ontluiken*

De villa

Droomwereld *Het eind van de rivier*

Nachtmuziek

De schuilplaats

Thuishaven

Begraaf het verleden

Geboorterecht

Het noorderlicht

De gloed van vuur

Een nieuw begin

Het heetst van de dag

Eerbetoon

Vastberaden

De zoektocht

Vuurdoop

De ooggetuige

Het strandhuis

De schilder

Geliefde illusie

Terug naar huis

De obsessie

Publiek geheim

Bij zonsondergang

Weet je nog?

Kijk niet terug

Onderstromen

- Op de vlucht*
- Erfenis*
- Nachtwerk*

Nora Roberts als J.D. Robb bij Boekerij:

Thrillers:

- Vermoord naakt*
- Vermoorde reputaties*
- Vermoorde schoonheid*
- Vermoord in extase*
- Plechtig vermoord*
- Vermoord uit wraak*
- Vermoorde liefde*
- Vermoorde harten*
- Explosief vermoord*
- Vermoorde getuige*
- Rechtvaardig vermoord*
- Verraad*
- Verleiding*
- Hereniging*
- Waanzin*
- Vergeten verleden*
- Berucht*
- Perfectie*
- Visioen*
- Overlever*
- Oorsprong*
- Herinnering*
- Verwachting*
- Onschuld*

E-booknovelles:

- Bij nacht vermoord*
- Vermoorde vaders*
- Vermoord fantoom*
- Bloedig vermoord*
- Ritueel vermoord*
- Vermoord en vermist*

Nora Roberts

Nachtwerk

Harry Booth staat op het punt het meest waardevolle te verliezen
dat hij ooit heeft gehad – de liefde van zijn leven.

ISBN 978-90-225-9590-9

ISBN 978-94-023-1914-9

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Nightwork*

Vertaling: Anne Jongeling & Bep Fontijn

Omslagontwerp: Johannes Wiebel – Punchdesign

Omslagbeeld: © stock.adobe.com

Auteursfoto: © John Earle

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2022 Nora Roberts

© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

De vertalingen van Shakespeare-citaten op pagina 7, 145 en 295 zijn afkomstig uit: *Macbeth*, vertaald door Willy Courteaux; *King Lear*, vertaald door drs. Jan Jonk; *Venus en Adonis*, vertaling te vinden op <http://www.volkoomen.nl>.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Jason en Kat
Mijn theaterkinderen*

DEEL 1

De jongen

De wil van een jongen is de wil van de wind,
En de gedachten van de jeugd zijn lange, lange gedachten.

– HENRY WADSWORTH LONGFELLOW

Eenieder kan leed verwerken, behalve degene die het heeft.

– WILLIAM SHAKESPEARE

1

Toen hij negen was, en de kanker zijn moeder meesleurde in haar eerste dodendans, ging hij stelen. Hij zag het toen nog niet als een keus, een avontuur, een kick – zo zou hij pas jaren later naar zijn loopbaan kijken. Voor de jonge Harry Booth stond stelen gelijk aan overleven.

Ze moesten eten, de hypotheek en de artsen betalen, medicijnen kopen, en zijn moeder was te ziek om te werken. Ze deed haar best, ze deed altijd haar best, ze ploeterde door terwijl haar haar met hele plukken uitviel en haar toch al zo tengere lichaam nog verder wegterde.

Het kleine bedrijfje van haar en haar zus, gekke tante Mags, kon de kosten van de kanker niet bijbenen, elke dollar die binnenkwam moest de strijd aanbinden met de belagers die zijn moeders lichaam binnendrongen. Zijn moeder was de spil van hun schoonmaakbedrijf, de Sparkle Sisters, en zelfs als hij in het weekend bijsprong, raakten ze nog klandizie kwijt.

Minder klandizie, minder inkomen. Minder inkomen en dan moest je maar zien hoe je aan geld kwam om de hypotheek te betalen.

Ze hadden een gezellige stulp met twee slaapkamers in het westen van Chicago. Misschien was het geen denderend huis, maar het was wel van hen – en van de bank. Zijn moeder had verdorie niet één betaling gemist, totdat ze ziek werd. Maar banken hebben daar geen boodschap aan op het moment dat je achteropraakt.

Mensen willen hun geld hebben, en als je niet op tijd betaalt, gooien ze er een bedrag bovenop. Als je een creditcard hebt, kun je weliswaar spullen kopen, zoals medicijnen en schoenen – zijn voeten bleven groeien –, alleen stapelen de rekeningen zich dan verder op en dan volgt er nog meer boete voor betalingsachterstand en rente en allerlei

sores. Op een gegeven moment hoorde hij zijn moeder 's nachts huilen als ze dacht dat hij lag te slapen.

Hij wist dat Mags hielp. Ze werkte hard om de klanten te behouden, en ze voldeed een paar rekeningen of boetes uit haar eigen portemonnee. Maar het was gewoon niet genoeg.

Op zijn negende wist hij dat 'huisuitzetting' betekende dat je op straat kwam te staan. En 'inbeslagname' betekende dat mensen je auto kwamen ophalen.

En zo leerde hij op zijn negende de gevoelige les dat je je wel aan de regels kunt houden, zoals zijn moeder, maar dat dat geen indruk maakt op de mannen in pak met hun aktetassen.

Hij kon al zakkenrollen. Gekke tante Mags had een poos bij een rondreizend circus gezeten en daar een paar trucs opgepikt. Ze had hem die trucs bij wijze van spelletje aangeleerd.

Hij was er goed in, verdraaid goed zelfs, en wist dat talent te benutten. Het goed en het kwaad dat zijn moeder hem zo zorgvuldig had bijgebracht, betekenden niet veel voor hem als ze na de chemo de badkamer onderkotste, of als ze een sjaal om haar kale hoofd knoopte om iemands fraaie villa met uitzicht op het meer te poetsen.

Hij nam het de bewoners van de villa's niet kwalijk, en de lui in poenerige penthouses of glanzende kantoorgebouwen ook niet. Ze hadden gewoon meer geluk gehad dan zijn moeder.

Hij nam de metro naar het centrum, dwaalde over straat, koos zijn doelwit. Hij had er oog voor. De argeloze toerist, de man die tijdens happy hour te diep in het glaasje had gekeken, de vrouw die zo druk zat te appen dat ze vergat op haar tas te letten.

Hij zag er niet uit als een dief, dat tengere, jonge kereltje aan de vooravond van zijn groeispurt, met zijn dikke, golvende bruine haar, en diepbloauwe ogen met half geloken oogleden die onschuld uitstraalden.

Hij pakte je in met een charmante grijns of met een verlegen glimlach. Hij stopte zijn dikke bruine haar soms weg onder een honkbalpetje van de Chicago Cubs (als hij het sulletje wilde uithangen) en kamde er de andere dag net zo'n opstaande lok in als een bevoorrechte kostschooljongen.

In de tijd dat zijn moeder te ziek was om te beseffen wat er om haar heen gebeurde, werd de hypotheek betaald – Mags vroeg niets, hij zei

niets – en de lamp bleef branden. En hij hield dan nog genoeg over om in tweedehandswinkels te grasduinen naar een garderobe die hem aanstond.

Een oudere schoolblazer, een geklede broek, een verschoten football-sweatshirt van de Chicago Bears. Hij verstelde de zakken en voering van een tweede- of misschien wel derdehands winterjas.

En hij kocht zijn eerste set lockpicks om sloten mee te openen.

In de klas bleef hij het goed doen. Hij had een heldere, leergierige geest, hij studeerde, maakte zijn huiswerk, haalde geen ongein uit. Hij overwoog even om een eigen bedrijfje op te starten met het maken van het huiswerk van zijn klasgenoten. Maar Harry wist dat veel kinderen snel hun mond voorbijpraatten.

Liever oefende hij met zijn lockpicks, en hij gebruikte de computer in de leeszaal om onderzoek te doen naar beveiligings- en alarmsystemen.

Toen beleefde zijn moeder een keerpunt. Ze was nog steeds bleek en sterk vermagerd, maar ze knapte op. De artsen noemden het ‘remissie’.

Het werd zijn favoriete woord.

In de drie daaropvolgende jaren werd het leven normaal. Hij ging door met zakkenrollen. Hij pleegde winkeldiefstal – heel voorzichtig. Nooit te dure, te opvallende dingen. Hij had een lucratieve overeenkomst afgesloten met de lommerd in een achterbuurt van Chicago.

Ze hadden een hele stapel rekeningen liggen, en het geld dat hij verdiende met bijles aan zijn klasgenoten geven was niet toereikend.

Bovendien had hij nu de smaak te pakken.

Zijn moeder en Mags pakten hun bedrijf weer op, en gedurende drie zomervakanties dweilde en veegde en bestudeerde Harry overal huizen en kantoorpanden.

Een jongen hield zijn blik op de toekomst gericht.

Toen de berg schulden was afgekald tot een heuvel, toen de bezorgdheid uit zijn moeders ogen was verdwenen, kwam de kanker terug voor een nieuwe ronde.

Twee dagen na zijn twaalfde verjaardag brak Harry voor het eerst in. Hij was als de dood om betrapt te worden, in het cachot te worden gegooid en dat de bijkomende ellende zijn krachten zou bundelen met de kanker, wat zijn moeder fataal zou worden. Maar die angst verdween zodra hij in het donkere huis stond.

Later keek hij erop terug, en hij begreep dat hij op dat ene moment zijn roeping moest hebben gevonden. Misschien was het geen brave roeping, of een die door de maatschappij werd geaccepteerd, maar het was de zijne.

Hij stond daar met zijn lange lijf, na de gehoopte groeispuurt, door de hoge ramen naar het maanlicht op het meer te staren. Het rook overall naar rozen, limoenen en vrijheid.

Alleen hij wist dat hij er stond. Hij kon alles aanraken wat hij wilde, alles pakken wat hij wilde.

Hij kende de markt voor elektronica, voor zilverwerk, voor juwelen, hoewel de mooiste juwelen vast achter slot en grendel zouden zitten. Hij wist nog niet hoe hij een kluis moest kraken. Op een dag zou hij het wel weten, zwoer hij.

Hij had niet de tijd of de middelen om alle glimmertjes mee te nemen.

Hij wilde daar gewoon staan, zijn hart ophalen, maar hij dwong zichzelf in actie te komen.

De meeste mensen malen er niet om om in het bijzijn van de schoonmaker te roddelen. Vooral niet als die schoonmaker een joch van twaalf is dat de keukenvloer staat te schrobben terwijl jij tijdens de koffie met je buurvrouw in de eetkamer een liefdadigheidsgala bespreekt.

Zodoende hoorde Harry, met gebogen hoofd, gespitste oren en bedrijvige handen, de buurvrouw tegen zijn werkgever praten over de kostbare postzegelverzameling van haar man.

Ze moest erom lachen.

‘Hij is er helemaal door geobsedeerd sinds hij de collectie vorig jaar van zijn oom heeft geërfd. Hij heeft net vijfduizend dollar neergeteld voor een exemplaar. Niet te geloven, hè?’

‘Voor een postzegel?’

‘En dat is nog los van de nieuwe temperatuur- en vochtregelaar in zijn werkkamer, waar hij alles bewaart. Vroeger lachte hij zijn oom hierom uit, nu is er hij zelf door bezeten. Hij speurt veilingen en internetsites af, hij heeft zelf albums aangelegd. Het is een investering geworden, en dat vind ik prima. Wat kan mij het schelen dat hij zo’n malle verzameling postzegels in zijn bureau bewaart? Maar hij is ook aan het kijken naar handelaars en veilingen in Rome voor als we daar volgende maand naartoe gaan.’

‘Laat hem toch,’ zei de werkgeefster. ‘Dan ga jij toch fijn nieuwe schoenen kopen?’

Harry sloeg het allemaal op en vond dat het universum hem een stralend, glashelder teken gaf toen de vriendin begon over dozen voor het gala die in de auto moesten worden gezet.

Hij liep de eetkamer in met zijn onschuldigste blik. ‘Pardon, Mrs. Kelper, maar de keuken is klaar. Eh... kan ik misschien nog iets voor u doen? Anders ga ik nu boven mijn tante helpen.’

‘Nu je het zegt... Alva, dit is Harry. Harry, Mrs. Finkle heeft een paar sterke handen nodig.’

Hij grijnsde zijn charmante grijns en liet zijn spierballen rollen. ‘Met alle plezier.’

En zo wandelde hij met Mrs. Finkle naar het grote, schitterende huis ernaast met het weidse, schitterende uitzicht op het meer. En kon hij met eigen ogen het alarmsysteem keuren toen ze naar binnen gingen. Geen hond, constateerde hij. Altijd een pluspunt.

‘O, bent u misschien aan het verhuizen, Mrs. Finkle?’

‘Wat?’ Ze wierp hem een zijdelingse blik toe toen ze door de ruime entreehal liepen. ‘Die dozen, bedoel je? Nee, dat is voor het goede doel, er zitten spullen in voor een veiling. Ik moet ze zolang bewaren.’

‘Wat aardig van u.’

‘We moeten ons inzetten voor de minderbedeelde medemens.’

Zeg dat wel, dacht Harry, en sloeg de open indeling van het huis in zijn geheugen op. De gang naar links. Dubbele glazen deuren – gesloten – die naar een grote werkkamer leidden.

Hij droeg de dozen naar buiten en zette ze in de achterbak van de glanzende witte Mercedes SUV.

En al wilde hij het geld wel – hij kon het goed gebruiken – toch weigerde hij haar fooi van vijf dollar.

‘Het is voor het goede doel,’ zei hij. ‘Evengoed bedankt.’

Hij ging weer aan het werk en zat de rest van de zonnige zomerochtend met zijn handen in het warme sop.

Hij en Mags namen zwijsend de metro naar huis, omdat het een chemodag was. Mags zat gedurende de hele rit te mediteren met een magische steen in haar hand geklemd, die genezende stralen uitzond. Of zoiets.

Daarna met zijn moeder, die een knalroze sjaal om haar hoofd had

gebonden, naar het ziekenhuis voor de slechtste en de beste dag.

De beste omdat de verpleegkundige – Harry vond haar aardiger dan de arts – zei dat zijn moeder aan de beterende hand was. De slechtste omdat ze ziek zou worden van de behandeling.

Hij zat aan haar zijde en las haar voor uit het werk dat ze hun κ-boek noemden. Ze hield haar ogen gesloten terwijl de machine het medicijn in haar lijf pompte, maar hij wist haar een glimlach te ontlokken, en zelfs een lachje als hij verschillende stemmen voor de personages gebruikte.

‘Je bent een kanjer, Harry.’

Ze mompelde dit met Mags in kleermakerszit aan haar voeten. Stel je voor, zei ze, dat helderwit licht de kanker zou wegblazen.

Zoals altijd op de beste/slechtste dag bereidde Mags een soort van eten dat volgens haar geneeskrachtig zou zijn en dat nog smeriger rook dan het smaakte.

Ze brandde wierook, hing overal kristallen op en hief een praterig gezang aan over spirituele gidsen en zo.

Ze mocht dan maf zijn, ze bleef wel slapen na een chemodag, op een luchtbedje op de grond naast het bed van haar zus.

En als ze al doorhad dat Harry’s nachts vaak naar buiten glipte, dan zei ze daar niets van. En als ze zich al afvroeg waar dat extra honderdje vandaan kwam, dan vroeg ze nooit verder.

Nu stond hij ademloos stil in de villa van de Finkles met uitzicht op het meer. Hij bewoog zich geruisloos door het huis, al was er niemand die het zou horen als hij stampend door de glazen deuren zou lopen.

In de werkkamer rook het vaag naar tabak en kersen. Sigaren, concludeerde Harry toen hij de humidior op het grote, chique bureau zag staan.

Hij tilde nieuwsgierig het deksel op en rook eraan. Hij pakte er een sigaar uit en pufte er zogenaamd een paar keer aan. Ach wat, dacht hij – hij was per slot van rekening al twaalf – en stopte er een in zijn rugzak.

Toen liet hij zich op de bureaustoel zakken, die de kleur had van rode port, draaide een paar keer heen en weer en grijnsde sardonisch, zoals rijke mannen dat tijdens een vergadering deden.

‘Jullie zijn allemaal ontslagen!’ Hij priemde gniffelend met zijn vinger in de lucht.

Nu was het tijd om zijn eigen zaken af te handelen.

Hij had ter voorbereiding zijn slotenopener meegenomen, maar kennelijk achtte Finkle zijn huis afdoende beveiligd.

Harry vond de albums – vier in totaal – en onderzocht ze in het licht van zijn kleine zaklampje.

Hij zou ze niet alle vier meenemen. Dat vond hij niet eerlijk, en ze allemaal verpatsen zou te veel tijd in beslag nemen. In de afgelopen weken had hij zich verdiept in filatelie.

Finkle bewaarde zijn exemplaren op zwart, zuurvrij papier met klemstroken van folie. Hij had een pincet, maar daar waagde Harry zich niet aan. Zonder de juiste ervaring en vaardigheid zou hij er een kunnen beschadigen, waardoor de postzegel aan waarde zou inboeten.

Op de meeste bladen zaten vier postzegels naast elkaar in de klemstrook, zes rijen onder elkaar. Hij koos een klemstrook uit het eerste album en stopte die behoedzaam in de ringband die hij bij zich had.

Eén reeks uit elk album leek acceptabel, dus hij legde het eerste album opzij en opende het tweede. Hij nam er de tijd voor, maar Finkle had elk album voorzien van een handig overzicht van alle postzegels en hun waarde, dus het kostte hem weinig moeite.

Net op het moment dat hij de klemstrook van het laatste album had gekozen, werd aan de andere kant van de glazen deuren het licht aangedaan.

Zijn hart bonsde in zijn keel toen hij het vierde album teruglegde in de la en de laatste klemstrook van het bureaublad griste voor hij snel dekking zocht.

Er was iemand in het huis. Iemand anders behalve hij.

Nog een dief. Een volwassene. Drie volwassenen. Met wapens.

Ze bestormden hem in gedachten, drie man, in het zwart gekleed, met getrokken revolvers. Misschien kwamen ze niet voor de postzegels. Misschien wisten ze niet eens dat hij er was.

Natuurlijk wisten ze dat wel, en ze zouden binnenkomen. Ze zouden hem vinden, een kogel door zijn hoofd schieten en hem ergens in een ondiepe kuil dumpen.

Hij probeerde zich zo klein mogelijk te maken. Hoe zou het zijn als hij onzichtbaar kon worden? En hij dacht aan zijn moeder, die nog zeker zou worden van bezorgdheid.

Hij moest maken dat hij wegkwam, een weg naar buiten vinden, of

een betere plek om zich te verstoppen. Hij zou tot drie tellen. Bij drie zou hij onder het bureau vandaan kruipen.

Plotseling werd hij overspoeld door een golf van keiharde muziek. Hij stootte van schrik zijn hoofd tegen het bureaublad en zag even sterretjes. In zijn bonkende hoofd sprak hij alle woorden uit die verboden waren. Twee keer.

Bij de tweede keer foeterde hij zichzelf uit. Hoe had hij zo dom kunnen zijn? Dieven deden nooit het licht aan, ze zetten geen keiharde muziek op.

Er was iemand in huis, ja, maar geen boevenbende met wapens die hem door zijn hoofd zouden schieten.

Heel behoedzaam – vooral omdat zijn handen nog enigszins trilden – stopte hij de klemstrook in de ringband en deed alles in zijn rugzak.

Met zijn blik op de glazen deuren gericht tijgerde hij onder het bureau vandaan uit de zone van het licht. Hij kreeg een jongen in het oog, ouder dan hij maar niet echt oud, in boxershorts.

Hij stond in de keuken en schonk uit een fles, waarschijnlijk gevuld met wijn, een paar glazen vol. Harry had bijna de beschaduwde hoek bereikt toen een meisje zijn blikveld in danste.

In haar ondergoed. Een kanten beha en een tangaslipje, net als in de catalogus van Victoria's Secret die de moeder van zijn vriend Will altijd thuisgestuurd kreeg, en waar ze zich aan vergaapten zodra ze de kans kregen.

Het setje stak felrood af tegen haar huid, en liet haar billen bloot. O man. Haar borsten puilden uit de beha en schudden zachtjes mee toen het meisje haar schouders liet rollen en met haar bekken schokte.

Ze zouden hem zien als ze naar de glazen deur zouden kijken, maar hij lag als verlamd. Hij was twaalf en van het mannelijk geslacht, die plotselinge stijve nagelde hem aan de grond.

Ze had zwart haar, lang, lang zwart haar dat ze optilde en over haar rug liet golven terwijl ze naar het wijnglas greep. Nippend van haar glas danste ze op de jongen af. Hij was ook aan het dansen, maar Harry zag hem in een waas.

Het meisje zoog alle aandacht naar zich toe.

Ze bracht een hand naar achteren en haakte de beha los. Toen die viel, schoot al het bloed uit Harry's aderen naar zijn lendenen.

Hij had nog nooit de borsten van een meisje in het echt gezien. En ze waren fenomenaal.

Ze deinden en bewogen onheilspellend mee op de maat van de muziek.

Hij beleefde zijn eerste verbijsterende orgasme op ‘Dance, Dance’ van Fall Out Boy.

Hij was eerst bang dat zijn ogen uit de kassen zouden rollen. Hij was bang dat zijn hart zou ophouden met kloppen. Daarna wilde hij de rest van zijn leven op de glanzende hardhouten vloer blijven liggen.

Maar inmiddels had de jongen zich op het meisje gestort en zij op hem. Ze deden van alles met elkaar, van alles, en hij stroopte haar tanga van haar lichaam.

En, o godsamme, opeens was ze helemaal bloot. Hun hongerige gekreun overstemde zelfs de muziek.

Even later lagen ze allebei languit op de vloer om het te doen. Hé! Ze deden het, pal voor zijn neus, het meisje schrijlings boven op de jongen.

Hij wilde blijven om te kijken, wat had hij graag gebleven. Maar de dief in hem wist dat het tijd was om de benen te nemen. Wegwezen nu ze te druk met elkaar bezig waren om hem op te merken.

Hij deed voorzichtig de deur open, kroop op zijn buik over de drempel en duwde hem met zijn voet dicht.

Het meisje zong bijna uit volle borst. ‘Terry, o mijn god, Terry!’

Harry verhief zich voorzichtig op handen en knieën, haalde diep adem, kwam overeind en haastte zich als een gek naar buiten. Hij hoorde haar kreten van extase toen hij de deur uit glipte.

Hij gebruikte de rit in de metro om elke seconde te laten herleven.

Hij verpatste de postzegels voor twaalfduizend dollar. Hij wist dat hij er meer uit had kunnen slepen als hij er meer verstand van had gehad. En als hij niet zo piepjong was geweest.

Maar twaalfduizend stond gelijk aan een fortuin. En het was te veel om in zijn kamer te bewaren.

Hij moest naar zijn gekke tante Mags.

Hij wachtte tot ze alleen waren. Zijn moeder wilde per se helpen met schoonmaken, maar ze kon alleen het lichte werk aan en niet meer dan één huis per dag, en op donderdag hadden ze altijd twee adressen.

Hij hielp Mags het beddengoed af te nemen in het poenerige vrijgezellenappartement van een jongeman. De regen striemde de hele dag

tegen de ramen terwijl ze bezig waren. Mags had haar eigen newage-achtige plinkplonk in de muziekinstallatie gestopt.

Ze droeg een t-shirt dat ze zelf had beschilderd in pimpelpaars en grasgroen, en haar onlangs paars geverfde haar had ze weggestopt onder een groen doekje. Er hingen klingelende stenen aan haar oren en een brok roze kwarts – voor liefde en harmonie – aan een ketting om haar hals.

‘Ik wil een bankrekening openen.’

Hij keek haar aan terwijl ze de verfrommelde lakens in de wasmand stopte. Haar ogen waren net zo blauw als die van hem en van haar zus, maar dan een tint lichter en haar blik was dromerig.

‘Waarom, jongen?’

‘Daarom.’

‘O, zo.’

Ze pakte een schoon laken dat ze samen uitvouwden en op het bed legden.

Harry wist dat ze het hierbij kon laten. ‘O, zo’ opgerekt tot in de eeuwigheid.

‘Ik ben bijna dertien, en ik heb wat geld gespaard, dus ik wil het op de bank zetten.’

‘Als dat allemaal waar was in plaats van een beetje, zou je het aan je moeder vragen, niet aan mij.’

‘Ik wil haar niet lastigvallen.’

‘O, zo.’

Ze herhaalden het proces met het bovenlaken.

‘Ik moet er met een volwassene naartoe, die moet vast tekenen.’

‘Hoeveel geld?’

Als ze met hem meeging, zou ze er toch wel achter komen, dus hij keek haar recht aan.

‘Bijna vijftienduizend.’

Ze staaarde hem strak aan. Het kleine blauwe knopje in haar ene neusvleugel schitterde.

‘Ga je me nog vertellen waar je al dat geld vandaan hebt?’

‘Ik heb klasgenoten bijles gegeven, klusjes gedaan, huizen schoon-gemaakt. En ik hoef niet echt iets uit te geven.’

Ze draaide zich om naar de dekbedhoes. Zwart als de nacht, donzig als een wolk. En zei: ‘O, zo.’

‘Het is mijn geld, ik kan er een paar rekeningen van betalen, en een termijnbedrag voor de hypotheek. We hebben weer gezeik met achterstallige betalingen en er stond pas nog een vent voor de deur, iemand van een incassobureau. Mam stuurde me naar mijn kamer, maar ik heb genoeg kunnen horen.’

Mags knikte terwijl ze samen het dekbed in de hoes deden en ze schudde de kussens op.

‘Je bent lief voor je moeder, Harry, en je stapt niet naar Dana omdat zij hier niet in mee zou gaan. Te veel vragen, maar ik heb er ook een paar voor ik ja zeg.’

‘Oké.’

‘Heb je iemand vermoord of mishandeld voor dit geld?’

‘Nee!’ Oprechte geschoktheid in zijn blik. ‘Kom op, zeg!’

Ze schikte de kussens aan het hoofdeinde. ‘Handel je in drugs, ook al is het wiet, Harry?’

Hij wist toevallig dat Mags wiet rookte als ze het kon krijgen, maar daar ging het nu niet om. ‘Nee.’

Ze keek hem een hele poos aan met haar dromerige ogen. ‘Verkoop je jezelf, liefje? Seks?’

Zijn onderkaak zakte nog net niet tot op de grond, al voelde het wel zo. ‘Shit! Nee! Dat is gewoon... Nee.’

‘Goed. Dat is een hele opluchting. Je bent zo’n knappe jongen. Een echte vangst voor de verkeerde, dus ik kneep ’m even. Denk je soms dat ik niet doorheb dat je ’s nachts stiekem de deur uit gaat?’ Ze legde de sierkussens tegen elkaar op het bed. ‘Ik hoopte dat je een meisje had, of dat je naar vrienden ging, om een beetje lol te trappen.’ Spelend met haar kristallen hanger bestudeerde ze zijn gezicht. ‘Wat je ook doet, je doet het voor je moeder. Ik hou net zo veel van haar als jij.’

‘Dat weet ik.’

‘Ik weet niet waarom het universum deze schaduw over haar leven heeft geworpen, en ik ben niet iemand die vindt dat geld verlichting moet brengen. Maar in haar geval is dat wel zo, want ze maakt zich zorgen over de rekeningen.’

Mags deed een stap naar achteren en overzag het beddenlandschap met een goedkeurend knikje.

‘Je moet geen reguliere bankrekening nemen, maar een effectenrekening. Geld levert meer geld op. Zo gaat dat nu eenmaal, helaas.’

Mags hield er soms vreemde ideeën op na, maar ze was niet op haar achterhoofd gevallen. Dus Harry dacht over haar advies na.

‘Effectenrekening?’

‘Ben je van plan om... nog meer te sparen?’

‘Ja. Het gaat niet alleen om de rekeningen. De monteur die onlangs het fornuis kwam repareren, zei dat het de laatste keer was. We hebben aankomende winter zeker een nieuw fornuis nodig.’

‘Effectenrekening. Ik heb een poosje gescharreld met iemand uit die branche. Hij was veel te degelijk voor mij, maar dit kan hij wel voor ons regelen.’

Ze liep naar hem toe en legde haar handen om zijn gezicht. ‘Je bent een lieve zoon en een slimmerik.’ Ze gaf een klopje op zijn wangen. ‘Ga zo door.’

Ze hoorden over de postzegelroof van de Finkles toen Mrs. Kelper de planten op de veranda begoot. Hij voelde Mags’ kalme, tersluiske blik op hem terwijl ze de glazen deuren zeemde en hij de roestvrijstaal sponningen opwreef.

‘Wat vervelend,’ zei Mags. ‘Waren ze kostbaar?’

‘Kennelijk. Het nare is dat hun zoon Terry een paar cursussen zou volgen in de zomervakantie, maar hij ging niet en heeft in zijn ouderlijk huis een week de beest uitgehangen terwijl zijn ouders weg waren. Ik heb Alva moeten vertellen dat ik lampen had zien branden, muziek had gehoord, auto’s. Dus waarschijnlijk was de dader een van zijn vrienden, of een vriend van een vriend – je weet hoe dat gaat op die studentenfeesten.’

Een teken, dacht Harry, terwijl hij het raamkozijn liet glimmen als een spiegeltje.

Mags zou zeggen dat het universum zijn licht had laten schijnen.

En zijn moeder genas.

Op zijn zestiende werd Harry verliefd op een blond meisje met hertenogen, Nita. Ze beheerste zijn dromen en liet hem door de gangen van het schoolgebouw zweven. Hij gaf haar Spaanse bijles – kosteloos – en hielp haar met algebra.

Ze gingen naar de film, ze haalden pizza, soms met zijn tweeën, soms met Will en zijn liefje du jour. Hij vroeg haar mee naar het eindejaarsbal: zij zei ja.

Hij besteedde minder tijd aan schoonmaken en inbreken om vaker bij haar te kunnen zijn. Ze hadden per slot van rekening al een nieuw fornuis, de ziekenhuisrekeningen waren betaald en de rest liep op rolletjes.

Natuurlijk hielp hij zijn moeder en Mags nog steeds en hij maakte elke zaterdagmiddag met hen huizen schoon. Hij pleegde gemiddeld twee keer per maand een inbraak en zette de opbrengst op de bank.

De rekeningen bleven tenslotte komen en op niet al te lange termijn zou hij collegegeld moeten betalen.

Zijn moeder was dol op Nita en vond het erg gezellig als zijn vrienden over de vloer kwamen om films te kijken of te gamen. Later zou hij met veel plezier terugdenken aan die schooltijd.

Voor het eindejaarsbal legde hij met Will wat geld bij elkaar voor een limousine. Hij kocht een roze polscorsage en huurde een smoking.

Toen hij uit de slaapkamer kwam, vlogen Dana's handen naar haar wangen. 'O! Kijk nou, Mags, het is Booth, Harry Booth. Geen martini voor jou vanavond, mijn jongen. *Shaken or stirred.*'

'Erewoord.' Hij stak twee vingers op en kruiste ze om haar aan het lachen te maken.

'Foto!' Ze grabbelde naar haar telefoon, maar Mags trok hem uit haar vingers.

'Ga jij eens naast die knappe zoon van je staan. Mijn god, Dana, hij is je evenbeeld.'

'De liefde van mijn leven,' mompelde Dana, en ze legde haar hoofd op Harry's schouder.

Hij sloeg zijn armen om haar heen en trok haar dicht tegen zich aan. 'De liefste mama in de geschiedenis van mama's.'

Ze woelde door zijn haar. 'Wat ben je toch groot geworden. Mijn kleintje is al een echte man, Mags, en hij gaat zo naar het eindejaarsbal. Kom eens hier staan, ik wil ook een foto van jou en Harry.'

Dana en Mags wisselden van plaats. Mags ging op haar tenen staan alsof ze hem een kus op zijn wang wilde geven. 'Ik heb condooms in je rechter jaszak gedaan,' fluisterde ze. 'Je kunt probleempjes maar beter voor zijn.'

Die avond, na een fabuleus eindejaarsbal, was er een afterparty bij Will en daar, op de koele tegelvloer van de gastenbadkamer, verloor Nita haar maagdelijkheid aan Harry en Harry de zijne aan Nita.

Hij was gelukkiger dan ooit toen de zomervakantie begon.
Voor de zomer voorbij was, kwam de kanker terug voor een laatste
ronde.

Harry wist dat zijn tante zielsveel van zijn moeder hield. De vrouw had een verleden van circus, communes en covens. Ze had lif-tend het hele land doorkruist, een poos in Vegas gewerkt als showgirl, performanceartiest en goochelaarsassistente, en daarna als serveerster in een wegrestaurant, waar ze de man ontmoette die ze haar eerste ex noemde.

Maar Mags legde haar reiskoorts tien jaar lang aan banden om haar jongere zus bij te staan. Ze poetste huizen, appartementen en kantoor-gebouwen en bleef nooit langer dan een paar dagen weg, zelfs niet als het beter ging met zijn moeder.

Als het slecht ging, was ze hun rots in de branding. Een kleurrijke rots, maar wel een van de meest solide soort. Ze ging altijd mee als er een afspraak stond met een arts of een chemo. Als Dana erg verzwakt was, stopte Mags haar in bad en kleedde haar aan. Harry mocht dat nooit.

‘Een zoon moet zijn eigen moeder niet in bad doen,’ vond ze. ‘Niet als die moeder een zus heeft.’

Maar hij begreep pas echt hoe sterk en groots haar liefde was toen de kanker zijn moeder voor een derde keer trof.

Hij was samen met Dana aan het koken. Ze had toen een goede dag, ze voelde zich energiek. Misschien was hij bezorgd over de donkere kringen om haar ogen, en dat ze zo mager aanvoelde – ze was vel over been – als hij haar omhelsde, maar haar teint was goed en de ogen in die donkere kringen glansden helder en blij.

Hij had zijn huiswerk af en Mags zou om acht uur komen. Hij kon zorgeloos de deur uit om met Will op stap te gaan, en daarna zou hij nog ergens poolshoogte nemen bij een nieuw doelwit voor hij naar huis ging.

Hun opgewekte dag kreeg een merkwaardige, verrassende wending toen Mags twee uur te vroeg binnenkwam.

De vrouw die altijd haar enorme bos haar in de mafste kleuren verfdde, of met veren en kralen vervlocht, stapte met een kale schedel, bedekt met glitters, over de drempel.

De pollepel viel kletterend uit Dana's hand.

'Mijn hemel, Mags! Wat heb jij nou gedaan?'

'Het is wel stijl, hè?' Mags poseerde met haar ene hand in haar zij en hield de andere achter haar oor. 'De glitter maakt het af, vind ik. Ik heb regenboogglitter gebruikt, als eerbetoon aan al mijn gay en lesbische vrienden, aan alle tegenstanders en onbekenden, dus dat is winst in het kwadraat.'

'Maar je haar, je prachtige haar...'

'Ik heb het gedoneerd – nog meer voordelen.' Ze wuifde naar Dana, die haar tranen niet kon bedwingen. 'Hou eens op, zeg. Wat eten we?'

'Mags, Mags, je had echt niet hoeven...'

'Ik hoef helemaal niks, nee. Vrije geest hiero, en ik doe precies waar ik zelf zin in heb.' Ze liep ondertussen door de keuken en rook even aan de stoofpan. 'Lekker.'

'Er... Er zit kip in. Je bent vegetariër...'

'Vandaag niet. Vandaag ben ik een kale alleseter, dus je kunt maar beter genoeg hebben voor drie.'

'Natuurlijk.' Harry was bang dat hij ook zijn tranen niet kon bedwingen en tilde de pan van het fornuis voor het eten aanbrandde. Hij sloeg zijn armen om beide vrouwen en drukte hen tegen zich aan. 'Er is altijd genoeg.'

Na het eten, toen Mags zijn moeder overhaalde voor haar eigen versie van een potje Scrabble – bonuspunten voor de beste verzonden woorden – liep Harry naar de badkamer en keek in de spiegel.

Hij hield van zijn haar. Hij stelde een bezoek aan de kapper altijd uit omdat ze het elke keer veel te kort knipten.

En Nita kon er altijd zo fijn mee spelen.

Maar hij begreep dat Mags een daad had gesteld, een daad van liefde en steun, sterker nog, een grootse daad van solidariteit.

Daarom pakte hij het elektrisch scheerapparaat, want hij wilde zijn huid niet te lijf met scheerschuim en een messcherp lemnet. Hij moest een paar keer diep ademhalen voor hij meer vastberadenheid